

متن پرسش

سلام علیکم: حفظکم الله! استاد عزیزم، این همه تاکید برای خواندن وصیت نامه شهدا برای چیست؟ مگر قرار است، شهدا در این وصیت نامه به ما چه بگویند؟ مگر قرار است شهدا ما را متذکر چه کنند؟ با خواندن وصیت نامه ها قرار است به چه برسیم؟ مگر یک شهید با مدرک های علمی پایین چه دانش و جهتی را به ما می دهند که از آن غافلیم؟ لب الکلام، سود خواندن این وصیت نامه ها چیست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: چنانچه ملاحظه بفرمایید خداوند به جهت نوری که در شخصیت آن عزیزان ایجاد کرده، آنان دارای معرفت و بصیرتی شده‌اند که عموماً در کلامشان و بخصوص در وصیت‌نامه‌هایشان به ظهور آمده و در واقع، آن وصیت‌نامه‌ها حکایت انوار الهی است برای معنابخشیدن به زندگی در این زمانه.

در این موارد عرایضی داشته‌ام که یکی از نکات آن خدمتتان ارسال می‌شود. موفق باشید

درک انسان از خود در جهان و در حوادث گوناگون، در عین حضور در «وجود» خویش، به عنوان اساس فهم نوعی فتح و دست‌آوردی است شگفت‌انگیز. زیرا کسی می‌فهمد که می‌اندیشد که بگذارد در درخشش خود به قلمرو «وجود» حاضر شود با همه گستردگی و شدتی که در ذات «وجود» هست و در عین حال هیچ چیز نیست و این یعنی ما آنچه که نیستیم، هستیم و نه آنچه که گمان می‌کنیم هستیم، هستیم که این اصالت‌دادن به ماهیت است که حجاب بودن هر بودنی است. در حالی‌که انسان در استقراری که در «وجود» پیدا می‌کند، بودنی است بی‌تعین، بر عکس اومانیسیم که به انسانی نظر دارد که با خود بنیادی‌اش می‌خواهد محور همه چیز باشد، امری که درست مقابل حضور خلیفه‌اللهی انسان است که بنا دارد به حضوری نظر کند. در وصف او داریم: «وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى» این یعنی خودآگاهی به بی‌تعینی خود، بر عکس حضوری که در وصف آن داریم: «فَلَمْ تَقْتُلُوهُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ قَتَلَهُمْ» که انسان در حالت حضوری الهی را در خود احساس می‌کند بدون خودآگاهی به آن حضور و از این جهت خطر دنبال‌نکردن آن حضور او را دنبال می‌کند برعکس شهید آوینی که در خودآگاهی تاریخی خود را ادامه دهد و در زبان‌اش درخشید. زیرا متوجه بود عالم را و تاریخ را جدا از وسعت خود نداند.

و وصیت نامه شهدا از این گونه است.

